

figer jeg, at saa er den meget ærede Minister selv gaaet ud over Rimelighedens Grændser, thi han var selv med ijsor til gjennem Fællesudvalget at indstille til begge Rigsdagens Thing at blive ved denne Afgjærelse, der, som bemærket af det ærede Medlem for Morsø (Schørring) skulde træffes og blev truffen ved Finantsloven for 1875—76 og ikke til nogen anden Tid. Den ærede Minister har altsaa for sit personlige Bedkommende fulgt Theaterlovens Bestemmelser ved at foreslaa, at hele Beløbet skulde forrentes og afdrages efter de Regler, Flertallet her har foreslaaet, idet han i Fællesudvalget var med til at indstille til hele Rigsdagen, at denne Afgjærelse skulde træffes, og det forekommer mig derfor underligt, — og jeg havde ikke ventet, navnlig fra denne ærede Ministers Side, — at han i Aar har villet foreslaa at gaa fra en Aftale, som paa denne Maade var fremkommen ijsor. Den meget ærede Minister henvendte sig et Par Gange til Ordføreren for at spørge ham om, hvad han mente at Ministeren skulde have gjort for at betale Renter og Afdrag for 1ste Kvartal af indværende Finantsaar. Da han tiltraadte sit Embede, siger han, var Kassen tom. Nu behøver jeg jo ikke at gjøre den ærede Minister opmærksom paa — og det er en stor Forbeld for mig, at jeg taler til en Minister, der er saa nøie kjendt med vore parlamentariske Forhandlinger og navnlig ogsaa med dette Budget — at naar et Finantsudvalg eller et Flertal af dette siger i sin Betænkning, at man burde have gjort dette eller hint, kan jo alt det, man udtrykker ved „man“ eller „Ministeren“ — i dette Tilfælde staar der i Betænkningen: „man“ — i mangfoldige Tilfælde ingenlunde komme til at ramme positivt den Minister, man forhandler med. Man deler ikke Skylden mellem hans Forgænger og ham. Man taler om Theaterbestyrelsen, lige meget om Skylden falder før eller efter Ministeren har tiltraadt sit Embede. Naft efter denne almindelige Bemærkning, som i Dvrigt er fuldkommen tilstrækkelig overfor dette Forhold, skal jeg dog sige, at en Minister kan ikke komme og sige: „Jeg tiltraadte mit Embede under de og de Forhold. Alt var forberedt saaledes, at jeg maatte gjøre Noget, som jeg iøvrigt ansaa for ulovligt, eller ikke kunde opfylde Noget, som jeg burde have opfyldt“. Naar Stillingen er bleven saadan, vil jeg altid ønske, at den vedkommende Minister, der tiltraadte Embedet, anvendte Hundrede Betænkneligheder i Stedet for een, før han stillede sig ind i denne ansvarfulde Stilling. Dette er Nr. 2 af mine Udtalelser overfor det Spørgsmaal, hvad Ministeren skulde have gjort. Det er ganske vist en almindelig Bemærkning, thi overfor dette undvordne Spørgsmaal, om Renten af Theatrets Gjæld skulde betales nogle Maanedes før eller senere, skal jeg indrømme, at det ikke i og for sig har Betydning ved de Hensyn, man maa tage for at bestemme sig til at overtage et saa vigtigt Overv. Men sagt i sin Al-

mindelighed er Bemærkningen korrekt. Jeg skal med disse Bemærkninger henholde mig til, hvad vi have foreslaaet for Theatrets Vedkommende. Naar ærede Medlemmer i Dvrigt have udtalt, at vi vare for strenge mod Theatret, saa vil jeg spørge: Hvorfor var man da lige saa streng ijsor? Forventningerne ved Hensyn til Theatrets Indtægter ere jo opfyldte i en videre Grad, end man git ud fra; hvorfor vare altsaa de Herrer med ijsor til at fastsætte den Bestemmelse, som de nu ville forlade? Var det maaste for at faae Andre til at gaa ind paa andre Bestemmelser, som der den Gang blev sat Pris paa, i det Haab: Vent til ad Naar! saa give vi det, som vi nu maa lade staa af andre Hensyn. Svad Forslaget om fast Understøttelse angaar, tror jeg ikke, at den ærede Minister har Ret i sin Mening om Udvalgets Forslag, naar han siger, at vi ville binde mere, end han har foreslaaet. Vi foreslaa to Personer bundne mere end efter Ministerens Forslag, hvilke vi anse for begge at være ligesaa berettigede — mere skal jeg ikke sige — til at staa paa denne Plads som dem, den ærede Minister har foreslaaet at sætte der, og af hvilke den ene (F. Barfod) tidligere af en æret Minister har været foreslaaet til fast Understøttelse, hvad vi inidertid af de tidligere af mig nævnte Hensyn da ikke troede at burde gaa ind paa, medens vi samtidig i vor Betænkning erklærede overfor den daværende Minister — det gjælder de allerfleste af de nuværende Medlemmer af Finantsudvalget — at vi ønskede dog, at vedkommende Mand skulde beholde den Understøttelse, han havde, paa Grund af hans umiskjendelige Fortjenester af vor Literatur. Desuden have vi ved Siden af at foreslaa to Understøttelser gjorde mere faste, henstillet en hel Række af Selskaber til den ærede Ministers egen behagelige Overveielse, og jeg har næret, ogsaa ligeoverfor den nuværende ærede Minister det velbegrundede Haab, at det vil have Betydning for den Nytte disse Selskaber gjøre, at de ere stillede saaledes, thi det vil fritage dem for den Opfattelse — hvis de overhovedet have den Opfattelse — at de kunne gjøre Noget eller lade være at gjøre Noget; Understøttelse faae de alligevel. Dermed er jeg færdig med Vindringsforslagene, og med Hensyn til Spørgsmaalet om Præstetiende er der kun en lille Afstigning af Meningsforskjel angaaende Behandlingsmaaden mellem den ærede Minister og mig. Jeg sagde ikke, at Spørgsmaalet ikke hørte ind under Finantslovsbehandlingen. Ivertimod, der er jeg tilbøjelig til at tro, at Flertallet, for hvilket jeg fører Ordet, er meget enigt indbyrdes om, at det endog saa netop hører derhen, men at det er praktisk rigtigt desuagtet at udskyde Behandlingen deraf, da man særlig i Aar har Anledning til at tage dette Spørgsmaal for ved Behandling af Præstefønelovsloven. Disse mine Ord ret forstaaede, er den ærede Minister og jeg ellers enige om, at vi tager den Bataille, om det skal være en Bataille, naar